

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסלעם

זמן לפרוש כנף

1184

עלון פרשת בהעלותך י"ח סיון תשפ"ה | 14 ביוני 2025

"וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמִּנְחָה מִקִּשָּׁה זָהָב"
כשהכול מחובר - הכול מואר!

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

אפקט הקרחון

אבינועם הרש

מאז שירון היה ילד קטן הוא לא ממש התגאה באבא שלו. זה לא שהוא התבייש בו, אבל הוא ידע שאבא שלו הוא לא כמו האבות של החברים שלו שנושאים משרות בכירות. הוא לא כמו אבא של אופיר למשל, שמשמש כשותף באחת מחברות עורכי הדין הגדולות. או אבא של איתי שכמו שאיתי מספר לכולם ש"הוא גם רואה חשבון וגם עורך דין, אתם יודעים איזה קשה זה להיות את שני הדברים האלו ביחד?".

אבל מאז שירון זוכר את עצמו, בכל פעם שהחברים התחילו לספר במה עובד אבא שלהם, הוא פשוט העדיף לשתוק ולהתחמק בגלל שהוא ידע שאבא שלו עובד בניקיון רחובות. אחרי כמה שנים הוא הצליח להתקדם ולעבוד במשאית זבל.

פעם אחת התקיים יום הורים ואבא של ירון רצה להספיק ולהגיע לבית הספר של ירון ישר מהעבודה. הוא ידע שאם הוא ייסע למזבלה העירונית ויניח שם את המשאית, הוא לא יצליח להגיע בזמן לבית הספר, ולכן הגיע עם משאית הזבל לבית הספר.

ירון זוכר שהוא התפלל שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותו... הוא פשוט לא האמין שאבא שלו עשה לו את זה. כל האבות האחרים של שאר הילדים הגיעו במכוניות נוצצות, ורק הוא, אבא של ירון, מגיע במשאית הזבל...

ירון ידע שיעברו עוד הרבה שנים עד שהוא יוכל לשכוח לו את זה.

לקראת כיתה ו' ניגש אליו אבא שלו, הסתכל לו בעיניים ואמר: "תקשיב ירון, אני ואמא רוצים לשלוח אותך למורה פרטי באנגלית ומתמטיקה בכדי שתוכל להוציא את הציונים הגבוהים, להתקבל לבתי הספר הטובים ביותר ולהשיג עבודה מכובדת".

ירון, שעמד ליד אביו שעוד לא הספיק להתקלח, לא יכול היה לסבול את הריח של הזבל ומיהר להסתלק מהמקום כאשר הוא ממלמל לעבר אביו: "בסדר, שמעתי".

במשך כמה שנים ירון השקיע את נשמתו בלימודים. הוא לא רצה לעסוק בעבודה כמו של אביו וקיבל בינתיים את כל העזרה הנחוצה. הוא סיים את התיכון ונרשם ללימודי משפטים באוניברסיטה, שם סיים כעבור ארבע שנים את התואר היוקרתי.

חבריו של ירון הצטלמו בעמדת הצילומים ליד ההורים שלהם כאשר הם אווזים בגאווה בתעודה ובכובע, אך ירון וויתר על התענוג ולא הזמין את ההורים שלו לתמונה המשותפת. בליבו עדיין פעפע הכעס על אביו, מאז מה שקרה בבית הספר עם משאית הזבל.

כעבור חודש קיבל ירון ביום בהיר שיחת טלפון, שמשום מה ובאופן מטריד ביותר לא ממש השפיעה עליו. הקול המתכתי בישר לו שאבא שלו נהרג בתאונה. ירון היה המום לרגע אחד בלבד. הוא התפלא על עצמו: איך ייתכן שאבא שלו נהרג וזה לא ממש מעניין אותו? אמא שלו לעומת זאת לא הפסיקה לבכות, ורק אמרה לו שהוא לא באמת הכיר את אבא שלו ואין לו בכלל מושג מי הוא היה....

בתוך שעות ספורות התארגנה הלוויה. ירון נדהם לגלות את שר הביטחון, הרמטכ"ל וראש המוסד מגיעים להלוויה

ביחד עם עשרות אנשי ציבור ועשרות מאבטחי שב"כ שהסתכלו לכל עבר בחשדנות. הוא היה המום. לפתע ניגש לעברו ראש המוסד ולחץ את ידיו בחמימות. "אתה ירון, נכון?" קבע וירון הנהן בראשו. "אני ממש משתתף בצערכם, אבא שלך היה אגדה בעולם שלנו. מנהל אגף במוסד שהשתתף במאות מבצעים נועזים בעורף האויב!"

"אביר היה אגדה בעולמנו"

"רגע אחד", שאל ירון בתדהמה. "אז אבא שלי היה עובד המוסד? הוא לא עבד בזבל?" ראש המוסד חיך לעברו וענה: "הוא עבד בזבל, אך זה היה רק סיפור הכיסוי שלו. ואם אפילו אתה לא ידעת את האמת, אז סימן שסיפור הכיסוי שלו היה מושלם מכל בחינה אפשרית!"

ירון נדהם ודמעות של צער וכאב עלו בעיניו. הוא הבין עד כמה טיפש היה כשבחר לראות באביו את עובד הזבל שעשה לו 'פדיחות' מול החברים, במקום לנסות ולהתחבר לדאגה האמיתית שלו אליו כאבא והרצון העז שלו לגרום לו לגדול ולהתפתח. אבל אז זה כבר היה מאוחר מדי...

אפקט הקרחון מלמד אותנו שלרוב אנחנו לא רואים את כל התמונה. בדומה לקרחון, שרובו מתחת למים וקצהו למעלה, כך גם בחיים. כדאי לא למהר להסיק מסקנות. נזכיר לעצמנו שבאדם שמוחנו יש הרבה יותר ממה שאנחנו חושבים, וודאי אם הוא קרוב אלינו. אם נעמיק ונסתכל בפנימיות שבו, נראה את הדברים באופן שונה.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881

תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: ניר כהן - אשדוד

דבקות במטרה

יעקב ששון

פרופסור מקס קירשנבאום ניגב את הזיעה מעל מצחו ולגם באיטיות מכוס המים הקרירה. גופו היה תשוש משעות רצופות של עבודה, אך פניו קרנו משמחה. לאחר שנים רבות של מחקר יסודי הצליח להגיע לתוצאה הסופית של פיתוח שיטה חדשנית להפקת חשמל.

עוד מילדותו חלם להיות מדען או פרופסור. אמנם לא היה מהמבריקים בכיתה, אך מוחו תמיד רקם רעיונות מעניינים. באחת השנים בתיכון הציג חישוב מדעי כושל בפני המורה למדע. המורה, שראה במקס שובב חסר תקנה, התבטא בלגלוג והבהיר לו שלעולם לא יצא ממנו דבר בתחום המדע והפיתוח. "התחום הזה לא שייך לאנשים כמוך!" אמר בזלזול.

מקס נזכר במשפט הזה בכל שלב של התקדמות במחקר, והדבר גרם לו להעלות חיוך על שפתיו. המקום אליו הגיע היה רחוק אף מציפיותיו שלו. לפני מספר שנים קיבל מראש מחלקת מחקר ופיתוח באוניברסיטה יוקרתית הזמנת כבוד לשמש כמרצה בפני הסטודנטים המתמחים. מאז עבד במקביל במימון האוניברסיטה על פיתוח שיטה חדשנית להפקת כמות רבה של חשמל בצורה מהירה פי כמה מהדרכים הקיימות.

עתה, כשהגיע לסיום מחקרו, הזדרז להזמין את כל חברי מחלקת המחקר לצפות בניסוי האחרון ובהפעלה בפועל של הפיתוח החדשני. מקס ביקש מסטיב הטכנאי לחבר בשעה היעודה את כבל החשמל הראשי של הבניין לטורבינה שהותקנה מבעוד מועד כדי להמחיש את הצלחת המחקר.

שבוע לאחר מכן התכנסו בחדר החשמל של האוניברסיטה להצגת המחקר בפועל. כלל מומחי מחלקת הפיתוח ובראשם ראש המחלקה, פרופסורים ותיקים ובעלי שם הקשיבו למקס, שסיפר בהתלהבות את המחקר ועל

התועלת שיביא לעולם. לבסוף ניגש הטכנאי לחבר את החשמל לטורבינה שהוצבה בחדר הסמוך. אולם איש לא חזה את התוצאה שהתרחשה מול עיניהם הנדהמות.

ברגע שחיבר סטיב את החשמל לטורבינה פרץ פיצוץ עז והבזק אור אדיר בקע מחדר החשמל הראשי. קבוצת הפרופסורים נמלטה על נפשה, וסטיב, שהספיק לזנק אחורה ברגע האחרון וניצל ממוות בטוח, שפך את זעמו על פרופסור מקס שנדהם מהכישלון המוחלט של הניסוי.

עשן כבד החל לצאת מבעד לדלת, חדר החשמל החל לבעור, ובשבוע שלאחר מכן הושבת בניין המחקר כולו עד לתיקון הנזקים וחידוש החשמל.

פרופסור מקס ישב במשרדו והרהר בכישלון הכבד. לאחר שהתנער מההלם הראשוני ערך בדיקה ארוכה ומדוקדקת בטורבינה. לחרדתו הבין שכמות החשמל שהופקה הייתה כפולה פי כמה ממה שחשב. בנוסף, כמות החשמל לא הגיעה בזרם אלא בהבזקים, והדבר גרם לפיצוץ. אולם הוא לא הצליח לגלות את מקור הבעיה במחקר. כל החישובים היו מדויקים ולא נתנו הסבר לתוצאה.

בשיחה עם מנהל המחקר של האוניברסיטה אמר לו הלה: "כנראה כל המחקר היה בנוי על יסודות שגויים. עזוב את הנושא ועבור למחקר אחר."

אבל מקס רצה להשלים את המשימה, אף שידע שהדבר ידרוש ממנו מחקר של שנים, שלא ימומן על ידי הנהלת האוניברסיטה.

הוא נזכר במשפט שאמר לו המורה בתיכון: "התחום הזה לא שייך לאנשים כמוך", והבין שכנראה הוא צדק. אולם במחשבה עמוקה יותר הבין מקס שהוא

עומד בצומת דרכים - האם להקשיב לקול המייאש שבתוכו או להתקדם הלאה בכל הכוח. לבסוף בחר באפשרות השנייה.

מקס פנה למקורות רבים וביקש הכרה ותקצוב, אולם נתקל בתופעה מוזרה. גופים שונים התלהבו מהרעיון בשלב הראשון ודחו אותו בשלב הפרטים האחרונים. לבסוף מצא אוניברסיטה שהסכימה לממן את הפרויקט.

מקס קרא בינתיים שוב ושוב את דפי המחקר ולא הצליח להבין כיצד הניסוי כשל. לפתע עלה חשד במוחו. הוא פנה לחוקר פרטי, וכעבור מספר שבועות של חקירה אישש הלה את החשדות - מישוהו חיבל בניסוי והחליף את כבל החשמל הראשי באוניברסיטה בכבל זול ובלתי עמיד, מה שגרם לפיצוץ. בירור נוסף העלה מי האדם היחיד שיוכל לדאוג לדבר כזה.

”התחום הזה לא שייך לאנשים כמוך”

מקס מיהר למשרדו של מנהל המחקר. הוא נכנס ללא בקשת רשות והביט בעיניו של הפרופסור המופתע, הניח לפניו את הקלסר עם ממצאי החקירה ואמר: “אלו הממצאים. אני הולך לסיים את המחקר הערב ואתה עומד לממן את זה, כדי שלא אצטרך לחשוף את המידע שנמצא כאן בקלסר.”

המנהל ההמום עלעל קצרות בקלסר ומיד אישר את המשך המחקר.

שבוע לאחר מכן התקיים ניסוי מוצלח ראשון של הפיתוח שהתקבל בהתלהבות ברחבי העולם ונרשם כפיתוח היסטורי. לבסוף נקנה בידי התעשייה הצבאית האמריקנית בסכום אסטרונומי.

”אם הייתי מתייאש ומאמין בדברים שאמר לי המורה שלי, לא הייתי מצליח להשלים את המחקר לעולם!” אמר פרופסור מקס קירשנבאום בכנס עולמי בתחום החשמל. “האמונה והרצון שלי לא להתיאש אפשרו לי להשלים את הפיתוח, והדבר הוכיח לי שוב שתמיד יש הזדמנות נוספת.”

סיפורם של האנשים שבזכותם העניק הקב”ה לבני ישראל את המתנה שבהזדמנות השניה של “פסח שני”, הוא הסיפור שממחיש יותר מכל ש”אין יאוש בעולם כלל”. הם לא הסכימו לוותר, גם כשהיו להם את הסיבות המוצדקות ביותר, הם התעקשו על האור של ה”פסח”, והקדוש ברוך הוא נענה להם כדי ללמד אותנו לדורות שכאשר אנחנו לא מתייאשים, אנחנו באמת מקבלים הזדמנות לתקן ולהשיג את כל האור שאנחנו ראוים לו.

כפית של זכות

כשרבי יוחנן מבקש מתלמידיו "צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם", הוא משבח את דבריו של רבי אלעזר בן ערך, שאמר "**לב טוב**", והוא אומר שהלב הטוב כולל את הכול.

כשהלב שלנו טוב, אנחנו רואים את הכול בטוב, ובעיקר יש לנו את הכוח לשפוט את הזולת תמיד לטובה. לא רק להתעלם מהרע, אלא ממש לראות אותו כטוב, ולחפש בו את הזכות. אספנו כמה נקודות מהותיות על לימוד לכף זכות.

בספר חרדים מובא כי **כאשר אדם מרגיל את עצמו למצוא זכות בכל אדם ולא לראות בו רע**, הוא הופך להיות כלי וצינור להשפעת הקדושה.

העומק של דבריו הוא כי על הקב"ה נאמר "**קדוש אני**", ועם ישראל הוא "**עם קדוש**". הקב"ה לא רוצה שנראה רע בבניו, אלא נתאמץ לתרגם את הכול לטובה ולברכה כדי לאפשר השפעה טובה ומבורכת.

הבעל שם טוב אומר **שכשם שאדם שופט אחרים, כך שופטים אותו**. אפשר ללמוד זאת מסיפורו של דוד והמענה שלו לנתן הנביא על כבשת הרש.

המשמעות של זה היא: **אתה לא שופט את האחר, אלא את עצמך אתה**

שופט. שים לב, האם גם עם עצמך אתה כל כך קפדן?

רמז נוסף מצא הבעל שם טוב במשנה "כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו": **כל הפגמים שאדם רואה בחוץ, הם מהפגמים שיש בעצמו.** כי הזולת הוא בעצם המראה שלנו.

ועל כך גם דרשו את הפסוק: **"וְאִישׁ פִּי יִתֵּן מוֹם בְּעֵמִיתוֹ, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בֶּן יַעֲקֹב לְוִ".**

חכמינו אומרים: **"אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו"**. אף פעם לא תוכל באמת להיות ב"**מקום**" של הזולת, על כל המשתמע מכך, הכישורים שלו, הבאגים שלו, המקום שבו הוא גדל. אז אל תדון אותו.

רבי נחמן מברסלב מאריך על החשיבות **למצוא נקודה טובה אצל הזולת** (וגם אצל עצמו). הוא כותב שבכך שאדם מוצא נקודה טובה אפילו אצל רשע גמור, הוא יכול לגרום לו לשוב בתשובה. כי בסופו של דבר כולנו **"אחד"**, מחוברים בנשמתנו הגדולה **"נשמת ישראל"**, ויש לנו השפעה זה על זה.

את המשמעות של **"עין טובה"** מפרש המגיד ממעזריטש כיכולת **למצוא את נקודת הטוב המוחלטת שבכל דבר**, שזה הניצוץ האלוהי. וביחס לאדם האחר זה אומר לראות אותו כ"צלם אלהים", ולמצוא את הניצוץ הטוב שבו.

ה"שפת אמת" נותן עצה ללימוד לכף זכות מתוך המשנה, **"הוי דן את כל האדם לכף זכות"**, אל תסתכל רק על הפגם הקטן שמצאת בו, אלא הסתכל על **"כל האדם"**, על המכלול שלו כאדם, על כל המרכיבים שבו.

תרבות התלונות

החברים שלי קוראים לי "כתריאלי". הם טוענים שאני מומחה בקיטורים, שאני אף פעם לא מרוצה מכלום ותמיד מוצא על מה להתלונן.

בהתחלה נעלבתי מאוד, לא חשבתי שאני אוהב להתלונן, אני פשוט רוצה שהכול יהיה טוב, ואף פעם לא באמת טוב. אבל לאחרונה התחלתי להתבונן על התגובות שלי למציאות, וגיליתי שהמצב שלי אפילו גרוע יותר. כי גם כשאין לי סיבה אמיתית להתלונן והכול תותים וקצפת, אני לא מצליח באמת להנות מהמציאות, אני מריר ומתוסכל בלי שום סיבה אמיתית, והמוח שלי עסוק כל הזמן בלחפש מה לא בסדר גם בתותים ובקצפת...

הפרשה מספרת על ה"מתאוננים": **"וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאֲנָנִים רַע בְּאֲזְנֵי ה'".** "להתאונן", זה הרבה יותר גרוע מלהתלונן, זה אומר שאדם מחפש מתחת לקרקע סיבות לחוסר שביעות רצון מבלי שהוא באמת יודע למה.

והסיבה לכך היא חוסר **"הכרת הטוב"**, וזו גם התרופה, להכיר בטוב, לחפש בכל דבר בחיים את הטוב, גם אם הוא לא ממש נעים. ולהתרגל להודות על הטוב.

ה"צדיק" הוא האדם **שמצדיק את הקב"ה** בכל מה שעובר עליו. "ועמך כולם צדיקים" - על כולנו לשאוף להיות צדיקים ולהצדיק את הקב"ה שהוא טוב ומיטיב. ויש כל כך הרבה טוב בחיים שלנו, רק צריך לפתוח את העיניים.

מחשב במתנה

שאלה מס'

848

אריה ביצע הזמנה קטנה של פריט קטן מאמזון. כדי לרכוש את המוצר היה זקוק לכרטיס ויזה בינלאומי, ואז נזכר שאחותו שרה נתנה לו פעם את כרטיס הוויזה שלה. בלי לשאול אותה הוא רכש את המוצר ב-15 דולר ותכנן לספר לה על הרכישה ולתת לה את הכסף. שבועיים לאחר מכן קיבלה אחותו במתנה מחשב נייד יוקרתי בשווי כמה אלפי שקלים מאמזון. התברר שהמוכרים באמזון ערכו הגרלה לכל הרוכשים בחודש האחרון ושמה של שרה עלה בגורל. שרה לא קנתה מאמזון בחודש האחרון, וגילתה שאריה הוא זה שביצע את הקנייה. אריה טען שהמחשב שייך לו, מכיוון שהוא זה שביצע את הרכישה. ואילו שרה טענה שמאחר שהוא השתמש בוויזה שלה והיא זאת שעלתה בגורל, היא צריכה לקבל את המחשב. מי לדעתכם צריך לקבל את המחשב?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' בדברי ה'נתיבות המשפט' סימן קפ"ג סעיף קטן ד' והאם זה דומה למקרה שלנו. סימן קפ"ג סעיף ו'.

תשובה לשאלה 'עשירי למניין' (שאלה 847)

תקציר השאלה השבועית: אמנון חיפש תמיד עובדי אורח להשלמת המניין מדי יום. באותו בוקר חל יום האזכרה של אביו, והוא נזקק במיוחד למניין כדי לומר קדיש. הוא הבחין בדורון, שאינו שומר תורה ומצוות, וביקש ממנו להצטרף למניין בתמורה לחמישים שקלים. דורון סירב ודרש מאתיים שקלים. אמנון הסכים בלית ברירה. דורון הצטרף למניין, וכשביקש את התשלום המובטח שלף אמנון מכיסו חמישים שקלים ואמר: "הנה מה שהבטחתי, ותודה שבזכותי זכית להתפלל בבית הכנסת." אבל דורון התעקש לקבל את מלוא הסכום. האם אמנון מחויב לשלם את הסכום המלא, או רק את המחיר המקובל בשוק?

תשובה בקצרה: אמנון לא חייב לשלם לדורון יותר ממה שמקובל לשלם על כך בשוק.

המושג ההלכתי: שכירות פועל לצורך עצמו

תשובה בהרחבה: למדנו בהלכה שמי שאמר לחתנו ללמוד עם בנו והוא ישלם לו בתמורה, והחתן למד עם בנו ולבסוף דרש ממנו כסף כתשלום על הלימוד - הסבא פטור מתשלום לחתנו על הלימוד (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן פ"א סעיף א'). נחלקו בעניין בעל 'קצות החושן' וה'נתיבות המשפט' בטעם הפטור מתשלום. דעת ה'קצות החושן' שהאבא חייב ללמוד עם בנו, שהרי אדם חייב ללמד את בנו תורה. יוצא שהסבא ביקש מחתנו לעשות דבר שהוא גם כך מחויב בו, ולכן יכול לומר לו 'משטה אני בך' ולא התכוונתי באמת לשלם לך. אבל ה'קצות החושן' מוסיף שאם באמת התכוון לשלם לו חייב לשלם לו את הכסף, מכיוון שיש כאן דין 'שכירות פועל'. לעומתו, דעת ה'נתיבות המשפט' שאם אמר לחתנו לעשות דבר שהוא מחויב בו בעצמו אין כאן דין של 'שכירות פועל' - כמו שאמר לו 'תניח תפילין ואשלם לך', שהרי הוא מחויב בהנחת תפילין ועשה זאת לעצמו. אבל אם אמר לו: "תניח תפילין בשעה פלונית ותתפלל בשעה כזאת", במקרה כזה באמת יהיה חייב לשלם לו כיוון שהציב בפניו תנאים בקיום המצווה והוא יכול היה להתפלל בכל מקום שירצה.

למסקנת הדברים: לדעת ה'קצות החושן', אם אמנון לא התכוון לומר לו 'משטה אני בך' והסכים לשלם מאתיים שקלים - ישלם את הסכום המלא. ואם התכוון מלכתחילה לשטות בו, הוא יכול לשלם לו רק חמישים שקלים או מה שמקובל לשלם בשוק על השלמת מניין.

הגרלת המיליון הסתיימה בל"ג בעומר!

עדי בן - ביתר עילית

זכייה בשובר קניה ע"ס 600
ש"ח ברשת 'קינדר טויס'

1

מקום מספך

2

מקום מספך

עוז יעקובסון - מבוא דותן

אופני הרים יוקרתיות

אביטל מליחי

3 ספרים לבחירה בהוצאת
'שלום לעם'

3

מקום מספך

4

מקום מספך

צבי דרילמן / דוד אורי ברויאר

שוהם ליבובסקי

מנוי לעלון 'שלום לעם' למשך שנה ללא עלות
(שווי ההטבה 750 ש"ח)

צריך לדעת לקרוא מפה

שני שבטים החליטו לצאת למסע לא פשוט במדבר הגדול. המטרה שלהם הייתה להגיע לנווה מדבר ירוק ומרענן, שם הם תכננו להקים את מושב הקבע שלהם.

לשבט אחד הייתה מפה עתיקה מאוד, שהייתה יקרה לליבם והם האמינו בה בכל ליבם. הם יצאו לדרך, אך האנשים התחלקו לשתי קבוצות. בני הקבוצה הראשונה לא טרחו להסתכל יותר מדי על הדרך עצמה, על כיוון הרוח או על תנועת החולות. הם גם לא טרחו לקרוא את ההנחיות שבתחתית המפה לעומק, הם פשוט הלכו לפי מה שהיה כתוב במפה הישנה, בביטחון מלא שהיא תוביל אותם גם בלי להתעמק.

אך בני הקבוצה השניה התנהגו אחרת, עם אותה המפה בדיוק. הם טרחו להעמיק ולקרוא את כל ההנחיות, הם גם התייעצו עם זקני השבט, והם הבינו שהמפה לא נועדה לקריאה שטחית, אלא ללמד אותם גם איך לבחון את התנאים החיצוניים המשתנים, ולמצוא את המסלול למרות כל השינויים שהם רואים בעין. הם טרחו להתבונן בסבלנות וברצינות, הם בחנו את הנוף המשתנה, את תנאי הרוח ומזג האוויר, הם מצאו את הרמזים המתאימים במפה והם התאימו את הצעדים שלהם בהתאם. הם אולי הלכו יותר לאט, אבל היו זהירים והתאימו כל צעד וצעד, מתוך הבנה שמי שכתב את המפה הכיר היטב את המדבר וידע לצפות את כל התרחישים האפשריים. ואם משהו לא מסתדר, אסור להם ללכת בעיוורון, אלא עליהם ללמוד להתאים את עצמם להנחיות ולמצוא את ההכוונה המתאימה לכל סיטואציה אפשרית.

הקבוצה השנייה הגיעה לנווה המדבר והתענגו על כל הטוב שמצאו שם. הקבוצה הראשונה עדיין מחפשת את דרכה במדבר הגדול. ולא מבינה למה המפה לא

מובילה אותם אל היעד. יום אחד הם יבינו גם כן...

התורה הקדושה נועדה לסלול לנו את דרך החיים, ככתוב: **"כִּי יֵרַם מִצְוָה וְתוֹרָה אֹרֶךְ יָדָיו חַיִּים תוֹכְחוֹת מוֹסֵר"**. התורה היא המפה שתפקידה להנחות אותנו בדרך אל **ארץ החיים**, אל מציאות טובה ומיטיבה שבה נתענג בעונג הגדול מכל.

הפרשה מספרת לנו על האופן שבו נסעו בני ישראל במדבר, כאשר **ארון הברית** ובתוכו **לוחות הברית - תמצית התורה שניתנה בסיני, מנחה אותם בדרך**.

אולם, לא די בארון הברית כדי להנחות את הדרך, הם היו זקוקים גם לסימן נוסף, לענן הכבוד שצעד לפניהם. הענן הוא - גילוי השכינה, **האור האלוהי ששוכן על עם ישראל ומנחה אותו בדרכו**. ותפקידו גם ליישר ולסלול את הדרכים לעם ישראל במדבר הגדול.

כאשר אנחנו סבורים שבכוחנו להסתדר בכוחות עצמנו, גם אם יש לנו תורה מפורטת ובהירה, **אנחנו עלולים להיתקל במכשולים ובאתגרים שלא נדע איך להתמודד איתם בצורה נכונה**, ובסופו של דבר אנחנו עלולים לאבד את הכיוון. אנחנו עלולים לקרוא את המפה בצורה טכנית ויבשה, **מבלי להבין שיש בתורה עצמה גם הנחיות איך להתמודד עם המציאות המשתנה והמאתגרת, בלי לאבד את הדרך והמצפן**.

הכול נמצא בתוך התורה, אך לא תמיד ההנחיות בהירות במבט ראשון, ולשם כך אנחנו זקוקים לעיון מעמיק בתורה, ולהנחיה הטובה של זקני העדה, חכמי התורה שזכו לגילוי שכינה, לאור הפנימי שיש בתורה, והם אלו שיכולים להדריך אותנו בדרך העולה מעלה אל התכלית הטובה, מבלי שנטעה ונאריך לשווא את הדרך.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com